

רשות באלה (תיזה) פרון טז. (חטן) א - ח.

. טליה כוללת ב"גסיוון" שבהורדה הפטן.
צ. חנבי טפחים לכם לחם פן חטפים ויזא הם ולקטו דבר יום. ביזמו לטען אגדנו
חילך. אגדנו מקטה: מ"חנסיוון" טידטה אותו בתה לחם לאכול דבר יום ביזמו וחיה
אברבנאל מקטה: מ"חנסיוון" טידטה אותו אמר חביבו והיה מטענה - וזה היה חדל, לא
ביום חמץ, וחכינו את אמר חביבו והיה מטענה - וזה היה חדל גדוול, לא
נגידו?

תוואות שורות כתכו ליזאה זה:
ככלמתא ס"ד: דבר יום ביזמו: מ"חביבו יום - ברא פרטתו. מכאן איתן ר' גלווער
חטפני אומר: כל מי חייך לו מה יאכל היום ואומר: "מה אוכל למחזר".
חרי זה מחודס אטרונה, טנאמר לטען אגדנו חילך בתירתי אה לא.

ר"ש ז"ה לטען אגדנו.
רמב"נ: "עד וכבר פרטתי. ועיין זמ"ה:
עכרים ח' ב' ז"ה זכרת את כל תדרך החל מ"וכבר פרטתי בפרטת הפטן".
כפדר יא' ו' נפינן יבאה "לפי שאין לו שט כלו".

ראב"ע ז"ה וטעם אגדנו.
ספורה ז"ה לטען אגדנו ועיין גם דבריהם ח' ב' ז"ה לנסתך; ח' ט' ז' ז"ה ולטען
גסוחך.

רשב"מ: "הכתוב והתקבל: אין טעם אגדנו, כי לאמת הטענה דבר סופוק חלייה, כי בעזם
הטענה י"ג, אין צרך גסיוון, להודיע ברור ספק בכבר, כי הוא י"ז דע
העתידות, אבל "אגדנו" - הוא לתה שלמתה חבירו (ס"ז י"ע בדורות, יטבל
וזיאות) לטבוח, שיתכבר לו אכלהו, אם יצליח לעמד גסיוון, יטבל
לשם וירושי יחיו עיניהם תלויות לטזונותיהם, אם ייה לחם גסוחן
צפורה בה, ית', וזהו אגדנו, אבל אתם ליידי גסיוון עצם ויבורר
לאם כבד הנעמת לידי פdet הטענה חבור אה לא; הכח הגסיוון גוד
לחוזיא במגנזה דבר פdet הטענה פן הכח אל הטעל ולהזק. בו המכונה
גמאות הגדולה מאר בערכה.

1. מה זו הטענות השונות החכמים הנזכרים לצללה חנ"ל?
2. מאיזו סיבה לא פרט אף אחד פן הטענויות את הגסיוון כאן. במרובן של הקנייה ארבל
כטו שפרי הרמב"ן שמות כ' י"ג ז"ה כי לבעבור נסota החל מ"אנל רגילהות".
3. מהות את דברי הרמב"ן כאן ז"ה "לטען אגדנו" לדבריו חמוץ כ' י"ג ז"ה כי
לבעבור נסota אתם החל מ"ויתכן טפיחה הגסיוון חזות. בטובה" עד סוף דבריו.
א. מה ההבדל בין פירושו לעבין "הגסיוון" של מתן תורה ובין טרויו
לעבין "הגסיוון" של חזודה הפטן?
ב. מאיזו סבה לא פרט הרמב"ן את גסיוון הפטן? ספ"ר אגדנו?

ב' ב'. וילוון כל עדת בני ישראל רט"י - רמב"ן. וע' גם ר"א ז' ל"מ ק.

1. מה הקשי העומד בפניו עיניהם.
 2. מה ההבדל בין טזונותיהם?
- אקס 3. דברי הרמב"ן "וכבר כתבי הטעם בסדר ויזע" ויזען לדרכי כוונת
פ"ז ט' ז' ז"ה י"ח י"ט י"ט וטלת החל מ"אנל אמר לך דבר אה ואברוד...
עד ואוד אפרידכו.
לשם מה מזכיר הרמב"ן כאן את דבריו חפה?
- ג. שאלות בריניים:
ג. ז"ה פ' ז' מותכו מה קחת לו וולימ מה סביה את אהרבון.
הערוח: החומר בחרצת חורב נטלה ט' ז' בדברי רט"י, אין "לו מתקו" ז"ה
אל-אטץ דברי רט"י וצ"ל לנטו לא מטענו (בצדך י"ז ב').
- אקס 2^ח ז' ז"ה ויזען כי ה' הווזיא אתם סה קאה לו?
ג. ז' ז"ה ויזען כי ה' הווזיא אתם,

ג. לשלוח: טזונות (גם טזנות) לא"ר ב' ליבוביץ ירושלים